

‘Een verhaal dat
je nooit meer loslaat.’

VOGUE

Hun liefde was onvoorwaardelijk.

samen

Hun leven was een leugen.

ROMAN

Julie Cohen

Julie Cohen

Samen

De Fontein

1

September 2016 *Clyde Bay, Maine*

Robbie werd wakker toen het buiten nog donker was. Ze hadden met het raam open geslapen en hij hoorde de golfslag op de rotsen. Het was zo'n constante dat het hem bijna nooit meer opviel, maar die ochtend wel. Hij kon ook Emily horen ademen. Hij bleef even zo liggen luisteren naar die ademhaling en naar het water, alsof allebei die dingen hem voor eeuwig zouden ontglippen.

Emily's gezicht was van hem af gedraaid, maar haar lichaam raakte het zijne aan, met haar achterwerk dicht tegen zijn heup en haar enkel om de zijne geslagen, zodat haar tenen tegen de zool van zijn voet rustten. Meestal rolde hij 's ochtends op zijn zij en sloeg hij zijn arm om haar middel, en dan kroop zij tegen hem aan in haar slaap en dan bleven ze zo nog een poosje liggen. Als hij uiteindelijk opstond, kon hij haar warmte nog voelen en rook hij haar geur nog als hij aan zijn ochtendroutine begon.

Als alles bleef zoals het was, als dingen liepen zoals ze liepen, dan wist hij zeker dat dit het enige was wat nooit zou veranderen. Niet het ritme van hun slaap of het patroon van hun aanrakingen. Ze sliepen al zo sinds hun eerste nacht samen, vierenvijftig jaar geleden, en wat hem betreft was sinds dat moment elke nacht die ze niet samen in bed hadden doorgebracht een verloren nacht. Robbie wist dat zijn lichaam zich Emily zelfs nog zou herinneren als hij zichzelf zo lang zou laten leven dat zijn hoofd haar al vergeten was.

Het zou genoeg zijn om te leven voor die momenten van con-

tact. Voor hem zou dat genoeg zijn. Maar hij had ook rekening te houden met Emily.

Sinds de dag dat hij haar had leren kennen, meer dan vijftig jaar geleden, was alles wat hij deed voor Emily, en dit was het laatste dat hij voor haar zou moeten doen. Nu, nu hij het nog kon.

Robbie maakte zich voorzichtig los van Emily, zonder haar te storen. Hij ging aan zijn kant van het bed zitten. Hij was tachtig jaar, en afgezien van de oude wond aan zijn dijbeen die opspeelde als het regende was hij nog behoorlijk in vorm, lichamenlijk. Hij herkende zichzelf nog min of meer in de spiegel, al was zijn haar nu bijna helemaal grijs en had hij de leerachtige, leeftijdsloze huid van een man die een groot deel van zijn leven in de buitenlucht heeft doorgebracht. Zijn lichaam kon waarschijnlijk nog tien, vijftien jaar mee. Hij was geconserveerd door het zout: dat zeiden ze toch altijd over oude zeelui?

Zonder er te veel over na te denken kleedde hij zich aan in het bijna-donker, zoals hij alle ochtenden deed, behalve soms op zondag. Hij liep naar beneden en liet zijn hand over de trapleuning glijden die hij zelf uit één stuk eikenhout had gemaakt. Hij had de voordeur uit de sponning moeten halen om de leuning het huis in te kunnen krijgen. Dat was in 1986 geweest; Adam was toen tien.

Hij stelde zijn kennis van data op de proef door dit soort feiten op te rakelen, zodat ze hem misschien zouden bijblijven. *Adam is in 2003 met Shelley getrouwd. We zijn in 1977 naar Clyde Bay verhuisd. Ik heb Emily in 1962 leren kennen. Ik ben geboren in 1936, tijdens de crisisjaren. Ik ging met pensioen in 19... Nee, ik was toen zeven-tig, of was ik... In welk jaar leven we nu?*

Robbie keek op. Hij stond in de keuken waar hij de kastjes met zijn eigen handen had gemaakt. Hij deed water in de koffiepot. Elke ochtend deed hij precies hetzelfde, terwijl Emily boven lag te slapen, en dan kwam Adam al snel gapend beneden om zijn krantenwijk te doen voordat hij naar school zou gaan.

Een hond gaf een duwtje tegen zijn been. 'Even wachten, Bella,' zei hij zachtjes, maar hij keek omlaag en het was Bella niet. Deze

hond had een witte vlek op zijn borst dus hij kon Bella niet zijn, want Bella was helemaal zwart. Het was... Het was Bella's zoon, dus hij heette...

Een andere hond geeuwde nadrukkelijk en stond stijfjes op uit de hondenmand in de hoek van de keuken, een zwarte hond met grijze haren rond zijn bek en een witte vlek op zijn borst. Robbie keek van de oude hond naar de jonge en de jonge hond duwde tegen zijn hand en kwispelde met zijn staart en hij heette Rocco. Ineens wist hij het weer. Dit was Rocco, en die oude was zijn vader, Tybalt, en Bella was Tybalts moeder en was al dertien jaar dood.

Robbies hand beefde toen hij de deur opendeed om de twee honden naar buiten te laten.

Het was net als de mist die je zomaar ineens besloep tot je geen hand voor ogen meer kon zien, zelfs je eigen zeilen niet. In zo'n mist moest je op je instrumenten vertrouwen bij het navigeren, niet op je zicht – maar voor deze mist had je geen instrumenten. Je zat in wateren die je kende als je broekzak, maar je had geen idee waar je was. Je kon op een klip varen waar je al duizenden keren veilig omheen gevaren was en die je vertrouwd was als een oude vriend. Of je zeilde compleet de verkeerde kant op en wist niet meer hoe je thuis moest komen.

Hij maakte de koffie niet af. Hij pakte een vel papier en een pen en ging aan de keukentafel zitten om Emily de brief te schrijven die hij nu al dagen in zijn hoofd had. Hij schreef snel, voor de mist weer kwam opzetten en hem ervan zou weerhouden. De woorden waren niet zo welluidend als hij wilde. Er bleef zo veel onuitgesproken. Maar ja, hij had Emily altijd al gewaarschuwd dat hij geen dichter was.

‘Ik hou van jou,’ schreef hij. ‘Jij bent mijn begin en mijn einde, Emily, en alle dagen daartussen.’

En trouwens, meer wilde hij ook niet zeggen. Dit was precies wat het was.

Hij vouwde de brief behoedzaam op en schreef ‘Emily’ op de buitenkant. Met de brief stevig in zijn hand liep hij door de keu-

kendeur de tuin in, waar de honden hem begroetten met kwispelende staarten en hangende tongen.

Het was van dat grijze licht voor de ochtend aanbreekt. Tybalt en Rocco volgden hem, terwijl hij om het huis heen liep dat hij voor Emily en zichzelf had gebouwd. Hij controleerde de ramen, de traptreden bij de voordeur, de deuren, de betimmering; hij tuurde naar het dak met de drie puntgevels, de schoorsteen. Hij had deze zomer besteed aan onderhoud. Met het oog op vandaag.

Er was hier nu niets meer te doen. Alles was in orde; ze zou de winter prima doorkomen, als die straks viel. En daarna kon Adam haar helpen. Misschien kwam William ook wel terug om iets voor haar te doen.

Er groeide een wilde roos tegen de cederhouten planken aan de zijkant van het huis. Vorige maand had die uitbundig gebloeid; nu, aan het eind van de zomer, zaten er nog maar een paar rozen aan. Zonder de doornen aan te raken, plukte hij een van de rozen af. Hij was felroze met een geel hart. De blaadjes waren nog pril en volmaakt.

Hij floot naar de honden en ze liepen met hem mee naar binnen. Hij deed wat eten in hun bakken en vulde hun water bij. Hij aaide ze over de kop en krabde wat achter hun oren.

Toen liep hij naar boven, naar hun slaapkamer, met de brief en de roos.

Ze lag nog te slapen. Ze had zich niet verroerd. Hij staarde naar haar. In haar haren zaten lokken van zilver en zonnenschijn, haar huid zacht van de slaap. Ze was het meisje dat hij in 1962 had leren kennen; het meisje op wie hij tot dan toe zijn hele leven had gewacht. Hij overwoog haar wakker te maken om haar ogen nog eens te kunnen zien. Ze hadden de kleur die de zee ook had toen hij die voor het eerst zag, in 1952 was dat: een kleur blauw die hij zich voor die tijd niet had kunnen voorstellen.

Maar als hij haar zou wekken om haar in de ogen te kijken, dan zou dat niet de laatste keer zijn, want ze zou hem nooit laten gaan.

En als hij steeds van alles zou uitstellen, dan zou hij nog verdwa-

len in de mist. De mist kwam stiekem; ineens was hij er. Het ene moment had je ruim zicht, het volgende moment zag je geen hand voor ogen. Erger nog, je kon je niet eens meer herinneren hoe het was om te kunnen zien.

Hij legde de brief op haar nachtkastje, naast het glas water dat daar altijd stond. Het zou het eerste zijn wat ze zag als ze wakker werd. Hij legde de wilde roos erop. Toen boog hij voorover en kuste haar zachtjes op haar wang. Hij snoof zijn longen vol met haar geur.

‘Jou zou ik nooit vergeten,’ fluisterde hij tegen haar, nog zachter dan het geluid van de oceaan, buiten.

Hij dwong zichzelf rechtop te gaan staan en haar daar achter te laten, slapend. Hij dacht dat het zwaar zou zijn, maar dat er ooit wel een moeilijkere tijd was geweest waarin hij bij haar weggegaan was. Die eerste keer dat ze afscheid hadden genomen.

Dit keer was het gemakkelijker dan toen. Want nu lagen er zo veel prachtige jaren achter hen. Alle jaren die ze samen hadden doorgebracht waren mooi geweest. Het was het allemaal waard geweest.

Robbie ging door de voordeur, zodat hij de honden niet meer hoefde te zien. Hij liep de treden aan de voorzijde af, en liep via het aflopende pad naar het eind van hun tuin. Aan de overkant van de weg het paadje op tussen het struiken, waarvan de takjes aan zijn broekspijpen haakten, tot hij bij de rotsen kwam. Graniet, donkergrijs tot zwart, en als je van dichtbij keek zaten er stukjes mica in als diamantjes; Grey Maine graniet.

Hij trok zijn schoenen en sokken uit en liet die achter op een hoge rots, waar de fijne waterdruppels er niet bij konden. Zijn shirt en broek legde hij er opgevouwen naast. Toen stapte hij op zijn blote voeten op de verste rotspunt, die nat was van de golven en glibberig van het zeewier.

Hij had gedacht dat het vandaag misschien mistig zou zijn, maar dat was het niet. Het was helemaal helder, en de zon kwam op, goud en roze, net als de wilde roos die hij naast Emily had gelegd. Het

zou een schitterende dag worden, zo'n dag dat je Monhegan Island aan de horizon kon zien liggen. Er dobberden kreeftenkooien op het water, blauw en wit en rood. Hij wist precies van wie die waren en hoe laat ze met hun bootjes zouden komen om ze binnen te halen. Maar dat zou nog even duren.

Hij had nog genoeg tijd.

Robbie sprong het water in. Zijn lichaam deed de golven nauwelijks opspatten.

Hij was altijd een goede zwemmer geweest. Het ging hem gemakkelijk af. Emily zei altijd dat hij half vis was. Hij baande zich een weg door de golven. Ook al was het water de hele zomer opgewarmd, toch was het nog koud genoeg om je de adem te benemen, maar als je maar bleef bewegen kwam het wel goed, tenminste, totdat de stroming je te pakken kreeg. Delen van een boot die schipbreuk had geleden bij Marshall Point, een paar kilometer verderop naar het noorden, waren helemaal in Newfoundland teruggevonden.

Hij zwom en hield zijn blik op de horizon gericht. Het duurde heel lang voordat hij moe werd. Zo lang dat hij de bovenste boog van de zon voor zich uit het water zag opstijgen, een schitterend licht dat een streep trok over het water voor hem. Diezelfde zon zou nu door het raam naar binnen schijnen in de kamer waar Emily lag te slapen en hij zou haar wang en haar haren strelen.

Robbie zwom door tot hij niet meer kon en toen liet hij zich door het water meevoeren naar iets wat groter was dan hij, omvangrijker dan de herinnering.

2

Juli 2016 *Clyde Bay, Maine*

De taart was op, de ijsthee ook. Emily zat in de middagzon aan de picknicktafel in hun tuin en hield Robbies hand vast. Er kwam een briesje vanaf de oceaan zodat het niet te warm werd.

‘Ik had geen taart verwacht,’ zei ze tegen Adam en Shelley, ‘maar hij was heerlijk. Dank jullie wel.’

‘We konden toch jullie huwelijksdag niet vieren met alleen een bakje ijs,’ zei haar zoon. ‘Drieënveertig jaar is geen kleinigheid.’

‘Nog maar zeven jaar, en dan hebben jullie de vijftig gehaald,’ zei Shelley, hun schoondochter.

Robbie kneep even in haar hand, onder tafel. Francie, met vier jaar hun jongste kleinkind, veegde een klodder botercrème van haar wang en vroeg: ‘Wat is een hoelijksdag?’

‘Hu-we-lijks-dag. Dan vier je dat twee mensen op die dag getrouwd zijn,’ legde Adam, haar vader, uit. Francie had Adams blonde krullen en Shelleys donkere ogen en sproeten. De oudste twee, Chloe en Bryan, hadden rood haar, als enigen in de familie. Adam grapte wel eens over de recessieve genen en de postbode, en dan gaf Shelley hem altijd een mep.

Rocco liet een bal aan Bryans voeten vallen, en de jongen stond op en gooide de bal over het gazon zodat de labrador erachteraan kon. Tybalt, de oudste hond, lag hijgend in de schaduw van een boom. Chloe, die twaalf was en liever bij de grote mensen bleef, tekende gezichtjes op de tafel met de gemorste ijsthee en vroeg:

‘Waar zijn jullie trouwfoto’s, oma? Ik heb je trouwjurk nog nooit gezien.’

Emily glimlachte. ‘Dat is niet zo gek, want ik heb nooit een trouwjurk gehad. Je opa en ik zijn stiekem getrouwd.’

‘Ik ben namelijk een geboren romanticus,’ verklaarde Robbie. ‘Ik heb je oma’s hart op hol gebracht en ze rustte niet tot ik een ring om haar vinger had geschoven.’

‘Ik meen me anders te herinneren dat jij degene was die mij per se een ring wilde geven.’ Ze raakte de ring aan met haar duim: een gouden bandje in de vorm van twee handen die elkaar vasthielden.

‘Mag ik eens zien?’ vroeg Chloe, en Emily draaide hem van haar vinger. Dat viel niet mee; haar knokkels waren dik van ouderdom. Ze liet hem in Chloe’s uitgestoken handpalm vallen en keek toe terwijl haar kleindochter hem van alle kanten bewonderde. ‘Het lijkt net of er nooit een eind aan komt,’ zei ze. ‘Dat ene handje gaat over in het andere, en dan houden ze elkaar vast.’

‘Dat is precies de reden waarom ik hem heb uitgekozen,’ zei Robbie. Hij nam hem aan van Chloe en hield hem op voor Emily, die hem aannam en glimlachend weer aan haar vinger schoof.

‘Was het liefde op het eerste gezicht?’

Chloe was heel geïnteresseerd in liefde op het eerste gezicht, wist Emily. Het meisje had hele stapels jeugdboeken gelezen, die vaak gingen over akelige ziektes, angstaanjagende sciencefiction of vampiers. Emily had er zelf ook een paar van gelezen, op aanraden van haar kleindochter. Ze vond ze geweldig.

‘Absoluut op het eerste gezicht,’ zei Robbie. ‘Zodra ik je oma zag, wist ik dat er voor mij geen ander meisje was. En jij wist het ook, toch, Emily?’

‘Wat ik wist was dat jij heel knap was. Ik kan niet zeggen dat ik op dat moment al meteen aan trouwen dacht.’

‘Je wist dat ik de knapste kerel was die je ooit had gezien,’ verbeterde Robbie haar.

‘Dat is zo.’ Ze glimlachte met een blik op zijn nog altijd dikke bos zilverkleurige haar. Zijn donkere ogen hadden nog altijd die

twinkeling, en zijn mondhoeken toonden zijn goede humeur en zelfvertrouwen. ‘De knapste man die ik ooit had gezien. En ik had ook nog nooit iemand meegemaakt die zo met zichzelf ingenomen was.’

‘Daar had ik alle reden toe.’

‘Dat is zo.’

‘Waar zagen jullie elkaar dan?’ vroeg Chloe.

‘Op een station,’ zei Robbie. ‘Ik zag haar aan de andere kant van de drukke stationshal.’

Emily gaf zijn hand een snel kneepje. ‘Nee, schat,’ zei ze. ‘Het was op een luchthaven.’

Hij keek haar verbaasd aan, en zijn gezicht betrok maar klaarde meteen weer op, zo snel dat alleen zij het merkte. ‘O ja, je hebt gelijk. Het was op een luchthaven. In 1972.’

‘In Florida,’ zei Adam, ‘waar ik ben geboren. We moeten er eens een keer naartoe. Ik kan me er niets meer van herinneren.’

‘Disney?’ opperde Francie meteen en ze klom bij haar vader op schoot.

‘Misschien.’ Hij kuste haar op haar blondje hoofdje. ‘Of we gaan naar Engeland, waar je oma is geboren.’

‘Dus je bent stiekem getrouwd en van Engeland naar Amerika verhuisd?’ ging Chloe verder. ‘En je had geen trouwjurk of boeket of wat dan ook?’

‘We zijn gewoon samen de zonsondergang tegemoet gevaren,’ zei Emily.

‘In dezelfde boot als nu?’

‘Toen hadden we een andere.’

‘Jij kreeg natte voeten,’ zei Robbie. ‘Maar ik heb je gered.’

‘We hebben elkaár gered,’ zei Emily. ‘En we zijn sindsdien nooit meer zonder elkaar geweest, of hooguit een nacht of twee, zo af en toe.’

‘Dat is zo romantisch,’ verzuchtte Chloe. Emily slikte iets weg en zag de schim van een andere twaalfjarige, zo veel jaar geleden: eentje met donker haar in plaats van rood. Het was precies wat Polly

gezegd zou hebben, al die jaren geleden. Ze keek even naar Robbie om te zien of hij er ook aan dacht, maar hij zat alleen maar naar zijn kleindochter te lachen.

‘Romantiek is eigenlijk vrij vermoeiend, hoor,’ zei Emily. ‘Het gewone leven bevalt me beter.’

‘Mij niet,’ zei Chloe.

‘Je ouders hebben ook zo’n romantisch verhaal,’ zei Robbie. ‘Die hebben elkaar ontmoet bij een kopieerapparaat.’

‘Je vader was nooit goed voorbereid voor het college Amerikaanse geschiedenis, en was altijd vroeg op school om werkbladen te kopiëren, precies op het moment dat ik mijn gedichten wilde kopiëren voor Engels.’

‘Het duurde een half semester voordat het tot me doordrong dat ik het expres deed,’ zei Adam.

‘Hm,’ zei Chloe. ‘Bij mij op school gebeurt echt nooit iets romantisch.’

Emily zag dat Adam en Shelley een blik wisselden – getrouwde stellen communiceren immers zonder woorden.

Bryan van acht kwam aangerend. Hij hijgde. ‘Opa, Rocco wil zwemmen. Mag het?’

‘Niet hier,’ zei Adam. ‘De stroming voor het huis is veel te sterk.’

Robbie stond op. ‘Ik loop wel even met je naar de baai,’ zei hij. ‘Bij de steiger kun je naar hartenlust ballen voor hem in het water gooien. Jullie passen niet allemaal in de dinghy, maar ik kan de boot van Little Sterling wel lenen, dan kunnen we een stukje varen, als jullie zin hebben. Ga je mee, William?’

‘Ik heet Francie,’ zei Francie.

‘Nou, ga je mee, Francie?’

Het meisje sprong van haar vaders schoot en gaf haar opa een hand. ‘Mag ik dan een ijsje bij de winkel?’

‘Je hebt net ijs gehad,’ zei Shelley, maar Robbie gaf het meisje een knipoog en zei: ‘Sst, niks tegen je moeder zeggen.’

‘Ik ga ook mee,’ zei Chloe. ‘Mam, mag ik je telefoon even lenen?’

Shelley rolde met haar ogen, maar gaf haar toch haar mobieltje.

‘Ga je mee, Em?’ vroeg Robbie. ‘Dan krijg jij ook een ijsje. Het grootste ijsje dat je ooit hebt gezien voor mijn liefste meisje.’

‘Adam gaat ook mee, toch, Adam?’ Adam knikte en Emily gaf Robbie een zoen op zijn wang. ‘Ik blijf hier, dan kan ik de afwas doen. Jullie moeten de honden en de kinderen wel goed afdrogen voor je ze weer in huis laat.’

Hij kuste haar en ze keek hem, hun zoon, de kleinkinderen en de honden na. Afgezien van zijn grijze haar zou je van achteren zeggen dat hij nog precies de man was die ze al die jaren geleden voor het eerst zag, voordat ze dit alles voor mogelijk hadden gehouden.

‘Hij noemde Francie “William”.’

In de keuken waren de twee vrouwen bezig de vaatwasmachine in te ruimen, helemaal op elkaar ingespeeld. Sommige van Emily’s vriendinnen hadden problemen met hun schoondochters, maar Emily mocht in haar handjes knijpen, dat wist ze wel. Shelley vertelde haar over hun plannen. Ze zouden dat weekend met de kinderen naar Rangeley gaan, waar Shelleys familie een kamp had aan het meer. Daar zouden ze een paar weken blijven, zodat de kinderen met hun neefjes en nichtjes konden spelen, en Shelley kon bijpraten met haar grote familie. ‘Dat is nog wel het allerfijnste als je leraar bent,’ zei ze, terwijl ze de restjes van de taart inpakte. ‘De zomervakantie.’

‘Daar geloof ik niks van,’ zei Emily. ‘Jij bent dol op je leerlingen.’

‘Jullie kunnen ook komen. Robbie en jij zijn van harte welkom en we hebben een extra slaapkamer. De honden kunnen ook mee; die vinden het meer vast geweldig. Mijn broer heeft een klein zeilbootje, maar hij heeft geen idee hoe hij moet zeilen.’

‘Dat lijkt me leuk. Ik zal het er met Robbie over hebben. Hij is deze zomer aan het huis aan het klussen.’

‘Adam zei al dat hij zo te zien met zes dingen tegelijk bezig is. Terwijl Robbie hem altijd heeft geleerd dat je eerst de ene klus moet afmaken voordat je aan de volgende begint.’

‘O ja?’ zei Emily afwezig. ‘Nou ja, hij zal wel veel te repareren

hebben. Heb jij de laatste tijd trouwens nog wel eens iets van William gehoord? Hij heeft niet meer gebeld sinds vorige maand.'

'Hij stuurde afgelopen week een mailtje met wat foto's van de kinderen. Ik zal het wel even doorsturen, als jij hem niet hebt gekregen.' Shelley deed de deur van koelkast open om een kan melk terug te zetten, maar bleef toen staan. 'Eh... Wat is dit?'

'Wat is wat?'

Shelley haalde iets uit de koelkast en hield het omhoog. Het was Robbies portemonnee.

'Dat ijsjes kopen wordt straks nog lastig,' zei Shelley, en ze begon te lachen.

Emily draaide zich snel om naar de afwas, voordat haar schoondochter haar gezicht kon zien. 'Een van de kinderen heeft hem daar vast voor de grap verstopt,' zei ze nauwelijks hoorbaar, terwijl ze een glas omspoelde. Al wist ze best dat de kinderen dat niet hadden gedaan.

In de verte, bij Clyde Bay, werd vuurwerk afgestoken, op zo'n vierhonderd meter bij hun huis vandaan. Sommige jaren hadden ze er vanaf hun boot naar gekeken, en konden ze de lichtjes aan land zien en het vuurwerk weerspiegeld in het water. Maar dit keer waren de kinderen te laat vertrokken, en Emily was te moe en had geen zin om de boot van de aanlegplaats te halen. Dat was het voornaamste probleem van ouder worden: moe zijn. En deze middag, al was het nog zo gezellig geweest, was heel inspannend geweest, omdat ze Robbie in de gaten had moeten houden, en Adam en Shelley, om te zien of die het ook zagen, of ze het doorhadden.

William had eind van de middag nog gebeld om hun geluk te wensen met hun trouwdag. Bij hem in Alaska was het pas drie uur 's middags. Hij had haar op haar mobiel gebeld in plaats van naar de vaste telefoonlijn, en uit de blik die Adam en Shelley wisselden toen ze de telefoon opnam, kon ze opmaken dat een van hen hem een sms had gestuurd om hem te zeggen dat hij moest

bellen. Ze deed net alsof ze dat niet doorhad toen ze met hem kletste, hem vertelde van de taart en de zon en de honden en kinderen die het halve strand mee naar binnen hadden genomen. Williams lach, een heel continent verderop, klonk precies als die van Robbie.

‘Je vader zou het ook leuk vinden om je even te spreken,’ zei ze, en ze gaf Robbie haar telefoon. ‘Het is William.’

Ze keek hoe Robbie de telefoon aannam. ‘Ha, jongen. Ja, dank je. Alles goed, daar? Mooi, mooi.’ Het bleef stil, en Emily spitste haar oren om te horen of William iets zei, aan de andere kant van de lijn.

‘Je zult je broer wel even willen spreken.’ Robbie gaf de telefoon aan Adam, en Emily slaakte als altijd een zucht.

Nu zag Emily vanuit de logeerkamer die ze als kantoortje gebruikten de lichtflitsen door het raam, al kon ze het vuurwerk zelf niet zien. In haar badjas gewikkeld zat ze achter het bureau en bekeek haar e-mail. Zoals beloofd had Shelley Williams mailtje doorgestuurd zodra ze thuis was. Emily opende het en staarde vergenoegd naar de foto’s van Williams twee kinderen. Het viel hem zwaar om het co-ouderschap te moeten delen met hun moeder, maar hij woonde maar een paar kilometer bij haar vandaan, en ze zagen elkaar bijna dagelijks.

Het meisje, Brianna, leek het meest op hoe William als kind was geweest: een spleetje tussen de tanden, donker haar – zelfs haar kapsel leek op hoe William eruit had gezien in de jaren zeventig. Alle modes kwamen blijkbaar uiteindelijk weer een keer terug, dacht Emily. Brianna poseerde met haar oudere broertje John voor een meer en dennenbomen, ieder met een hengel in de hand. Alaska had veel weg van Maine, hoewel ze daar volgens William nog gemeenere muggen hadden.

Ze wilde net Robbie roepen om te komen kijken toen ze zag dat ze nog een andere mail had ontvangen, van ene Lucy Knight. Het onderwerp luidde: *Christopher*.

Beste Emily,

Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik je zomaar mail.

Ik dacht dat je waarschijnlijk wel zou willen weten dat Christopher vorige maand is overleden. Ik had het je al eerder willen vertellen, maar sinds hij er niet meer is, lijkt alles me zo veel meer tijd te kosten. Hij heeft niet geleden; hij is in bed overleden, aan een hartaanval. Ik werd wakker en toen was hij dood.

Ik weet dat we elkaar alleen die ene keer maar hebben ontmoet, maar Christopher heeft het vaak over jou – zijn collega en vriendin – gehad. Hij beschouwde zijn tijd in Zuid-Amerika als de meest productieve tijd van zijn leven, als de tijd waarin hij het nuttigste werk heeft gedaan. Hij heeft nooit met zoveel woorden gezegd dat het zijn gelukkigste periode was, omdat hij zoals je wel weet een heel aardige man was. Een goede man, met wie ik heel gelukkig was. Ik mis hem erg.

Hartelijke groet,
Lucy Norris Knight

Ze sloeg haar hand voor haar mond. Christopher.

‘Liefje?’ Robbie kwam binnen en liet zijn hand op de rugleuning van haar stoel rusten. ‘Kom je ook naar bed?’

‘Ik... Ik zat te kijken naar een foto van Brianna en John, en toen kreeg ik dit. Over Christopher.’ Ze draaide haar stoel rond, zodat Robbie de mail over haar schouder kon lezen.

‘O Em, wat erg.’ Hij trok er nog een stoel bij en legde zijn arm om haar schouders.

Ze had tranen in haar ogen. ‘Ik denk nog wel eens aan hem. Dan vraag ik me af hoe hij... Maar ik heb het nooit gevraagd. Ik heb geen idee hoe Lucy aan mijn e-mailadres komt. Dat is zijn vrouw, Lucy. Ze zal het wel ergens hebben opgezocht.’

‘Of van Polly?’

‘Dat lijkt me niet. Volgens mij heeft Polly het ook niet. Ze zal het wel via een of andere zoekmachine hebben gevonden.’

‘Misschien had Christopher het.’

‘Hij heeft me nooit gemaïld. De laatste keer dat ik hem heb gezien, was bij mijn moeders begrafenis.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik zie hem altijd voor me zoals hij op Cambridge was. Ik kan me hem helemaal niet voorstellen als oude man, en zelfs niet meer hoe hij was toen we... toen we samen in Bolivia zaten. Ik zie hem voor me als een magere jongen, met dat kapsel van hem, zo keurig, en die hoornen bril die hij altijd droeg. Er is een heel leven voorbijgegaan sinds die tijd. Raar toch?’

‘Hij was je beste vriend.’

‘Ja, dat is hij inderdaad heel lang geweest. Totdat jij er was.’ Ze scrolde door de e-mail, maar er stond verder niets in. Alleen het feit dat Christopher dood was, en de vriendelijke woorden van zijn vrouw, die niet verplicht was haar iets te sturen, maar het toch had gedaan.

‘Hij wist het,’ zei ze. ‘Hij wist... dat...’

Robbie fronste een beetje. ‘O ja?’

‘Ik heb het hem een keer verteld. Of hij had het al zo’n beetje bedacht. Toen we nog op Cambridge zaten en we onze examens deden. We hebben er maar één keer over gesproken en daarna is hij er nooit meer over begonnen. Zelfs niet toen jij en ik... toen ik bij hem wegging.’

‘Denk je dat hij het ooit aan zijn vrouw heeft verteld?’

‘Ik geloof het niet. Christopher was een gentleman. Ik heb hem gevraagd het aan niemand te vertellen en dat zou hij ook niet doen. Hij was een goeie kerel.’

Robbie staarde haar aan. ‘Dus dat wil zeggen,’ zei hij langzaam, ‘dat er nu niemand meer is die het weet.’

Ze knikte.

‘Polly ook niet?’ vroeg hij.

‘Ik weet niet eens of Polly nog wel leeft. Maar ik geloof niet dat zij het wist. Ze wilde het niet weten. En Marie?’

‘Ik heb het Marie nooit verteld.’

‘Dan weet dus niemand het.’

‘Alleen jij en ik,’ zei Robbie. ‘We zijn de enige nog levende mensen die het weten.’

‘Ja,’ zei ze. ‘Alleen jij en ik.’

‘Dan zijn we vrij,’ zei hij. ‘Dan zijn we eindelijk vrij, jij en ik.’

Lees verder in *Samen*.

Eerste druk april 2018

Oorspronkelijke titel *Together*

Oorspronkelijke uitgever Orion Books, an imprint of The Orion Publishing Group Ltd.

Copyright © 2017 Julie Cohen

The moral right of Julie Cohen to be identified as the author of this work has been

asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © studiohelen.co.uk met medewerking van Orion Books

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4076 1

ISBN e-book 978 90 261 4077 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.